Нічого не мина. Сніги в льодовій шкірці.
В замети заповзла доріжка гальмівна.
Закреслений рядок на вирваній сторінці
Мов зірваний замок. Нічого не мина.

Пропалина сльози… Струмок пливе наосліп,
Торує собі шлях блакитний жолобок,
І знову як колись заламується простір —
На аркуші снігів заледенів струмок.

І ковзаєш назад… Нічого не забуто.
Мовчиш, переболиш… І так, що на розрив.
Нічого не мина, лиш переходить в сутінь,
І кров"ю проступа з тужавої кори…

Зупинишся за крок. Кількоро років? Вічність?
Сніжинок первоцвіт… Обманюєш, душе!
Ніщо не зацвіте посередині січня,
Де продають серця пластмасові. Туше!

Там жадібна петля в кінці стрімкого лету,
Сезонних розпродаж нудотна карусель,
Де нарізно ідуть вже шафи і скелети,
В одну ціну до рук — синиця й журавель…

Такі вони пусті — калейдоскопи масок,
Картонні небеса, неонові дими….
А хрестиком простим якась немудра пташка
Доріжку вишива на аркуші зими…

Наталя Дзюбенко-Мейс